

VÉGH ATTILA

Hóban

*Metsző fényben folyik a fehér játék:
hógolyózunk a lavinaveszélyben.
A többiek már mind elmaradtak,
a faluszéli bodegában isznak, nevetnek,
melengetik egymás történeteit,
építgetik a szeretet vasútmodelljét.
Néha összesúgnak a váltók fölött.
Itt, a vattás csöndben meg sem látnák egymást.
Távoli hangok tengetik bennünk a világot,
kutyaugatás, foszló harangszó,*

*füstszag száll a falu felől.
Terepasztalnak látszik innen.
Az itteniek úgy mondják,
idefönt szólni sem szabad,
mert megindulhat a hó,
megfojthat a jégcsillagos ég.
Nem embernek való vidék ez, mondják,
legföjebb gondolni szabad rá.
Amit gondolnak, abban hógolyózunk.
Gyúrjuk, dobáljuk egymásra a reményt.*

A döntő

*Egyik versenyúszónk mondta a rádióban:
naponta tizenöt kilométert úszik.
(Ha jól számolom, ez háromszáz hossz.)
És nem unatkozik közben? – így a riporter.
De – felelte az úszó. Magamban énekelgetek,
verset mondok, vagy gondolkodom valamin,
hogy közben bele ne haljak az unalomba.*

*Elképzelem a hosszútávú olimpiai döntőt.
A kötelekkel kimért vízszámban idegen dalok,
versek, külföldi gondolatok úsznak.
A medence alján elkeverednek, a hullám elül,
a víz szelleme kiöblít minden különbséget,
szűrt, opálkék csönd árad a mélyben.*

*Ha innen közvetítenék a döntőt,
senkit nem érdekelne. A víz ablaküvegét
hullámzó felszín veri. Éneklő, versmondó,
gondolkodó akaratok szántják a sávokat.
Habzó csíkok forradnak az égre.*

*Csak innen, a víz szobájából látni:
nem a győzelem a döntő, és nem a részvét.
Nem a két elem határán táncoló önhit,
és nem a táncba kunkorodó út.*

*A döntő, hogy vagyunk, hogy van vízünk,
levegőnk, hogy lobog bennünk árnyapánk, a tűz,
s hogy van egy darab földünk valahol.*

*Aki idáig merült, nem mozdul többé.
Lebegve issza az örvényvilágot.*

Naponta fényvéket úszik. És belehal az unalomba.